

Kế hoạch bất thành

Có những kế hoạch đặt ra chưa chắc đem lại thành công, tuy nhiên sự thất bại chưa hẳn là kết thúc, nhiều lúc lại mở ra một cánh khác cửa vện toàn hơn...

Đang mải mê ngồi chat với máy nhỏ bạn thân tám đủ thứ chuyện trên đời thì nghe tiếng mẹ gọi: “Ái Nghi, Ái Thi nhanh xuống ăn cơm nào!”

Cũng như bao cặp chị em song sinh khác trên đời này, chúng tôi rất giống nhau về ngoại hình, ngay cả mẹ tôi nhiều lúc cũng suýt nhầm lẫn. Có tiếng bước chân từ trên gác xuống, tôi biết chắc là của chị Nghi: “Này nhóc con không nghe mẹ gọi à, xuống nhà mau lên”, chị vừa quát vừa đá vào mông tôi một cái rõ đau. “Này em chỉ ra sau chị có vài giây mà cứ nhóc này nhóc nọ”, vừa dứt lời lại thêm một phát nữa vào mông, thôi tôi đành ngoan ngoãn xuống ăn cơm còn hơn cãi lại để bị ăn đòn.

Hai chị em học chung trường là niềm đau khổ nhất cuộc đời tôi, sáng nào cũng bị chị ấy lôi ra khỏi nhà, ở trường chị ấy luôn được chú ý đến với mái tóc dài mượt lúc nào cũng buông xõa trông thật duyên dáng và dịu dàng, học tập thì luôn đứng nhất lớp, còn tôi chỉ được cái dung nhan là giống chị ấy còn những thứ khác đều thua xa, lúc nào cũng bị mẹ đem ra so sánh nhưng có một điều tôi hơn chị ấy đó là tôi có rất nhiều bạn còn chị ấy không hiểu sao chỉ thích một mình rất trầm lặng...

Đang mải mê suy nghĩ thì : oh dễ thương thật ngẩng mặt lên thì chao ôi lại có người đến tỏ tình với chị Nghi, chàng trai này trông rất đáng yêu, nhìn thật hiền thì ra là Quốc ở lớp bên cạnh, có lẽ cậu ta đã lấy hết dũng khí để đến trước mặt chị ấy.

Cậu ta cứ lắp bắp, vẻ mặt căng thẳng, trước sự tò mò của mọi người trong đó có cả tôi: “Mình....mình rất ...thích ...bạn...mong bạn chấp nhận”

- Xin lỗi nhưng tôi không thích bạn, con trai gì mà nhát như thỏ đế, đến nói cũng không xong, còn lâu tôi mới thích - nói xong chị ấy bỏ ra khỏi lớp không thèm nhìn cậu ta đến một cái. Thật ra thì cậu ấy cũng không phải là người duy nhất bị chị ấy cho out, chỉ có điều hình như lần này là tình cảm thật, khác với những lần trước chỉ vì sự nổi tiếng của chị Nghi. Cậu bạn ấy

như chết lặng giữa lớp học, một lát sau cậu ta mới bỏ đi trước những lời bàn tán xôn xao của mọi người.

- Này bạn gì ơi, chờ mình với, không hiểu sao khi nhìn thấy cậu quay lưng đi tôi không thể không đuổi theo, vì tôi hiểu cái cảm giác bị từ chối nó đau khổ tới nhường nào.

- Bạn không sao chứ? - Tôi vừa thở vừa hỏi.

- Tôi không sao, bạn là người em song sinh của Ái Nghi hà? Hai người giống nhau thật - cậu ta nói từ tốn cùng với nụ cười gượng trên môi. Bất giác tôi cảm thấy sao tim mình nhói lên, sự đồng cảm đã biến tôi thành một angel: “Tôi sẽ giúp bạn chinh phục chị Nghi.”

- Bạn đừng đùa nữa, tôi phải về lớp

- Tôi không đùa, tôi biết rõ từng sở thích của chị ấy, bạn chắc chắn sẽ thành công - Tôi quả quyết - Trưa nay tan học tôi chờ bạn ở trước cổng trường nha.

Tan học tôi ra trước chờ, được một lúc mà vẫn không thấy đâu, bực bội: “Cái đồ thờ ơ, uống công tôi muốn giúp cậu, như vậy mà đòi thích chị Nghi.”

– Ai bảo cậu là tôi thờ ơ hả? Tôi quyết định rồi, bằng mọi giá phải chinh phục được cậu ấy, mong cậu giúp đỡ - Giọng nói cho thấy cậu ta quyết tâm cao độ.

Chúng tôi đi đến một quán trà sữa cách xa trường để tiện việc lên kế hoạch cho âm mưu mới và tránh sự nghi ngờ của lũ bạn bà tám. Sau khi gọi hai ly trà sữa thơm ngon, hộp một ngụm tôi bắt đầu nói.

- Cậu có biết là đã có rất nhiều người bị chị Nghi từ chối không? Nhưng cậu biết tại sao tôi lại giúp cậu không?

- Không, tôi không biết - Cậu ta suy tư đáp...

- Là vì cậu thật lòng... Thôi tôi nói cho cậu biết chị Nghi rất thích mẫu con trai mạnh mẽ, có thể bảo vệ chị ấy, nên cậu cần phải cứng cỏi lên, ừm chị ấy thích nhất là sôcôla, mỗi ngày cậu cứ lặng lẽ đặt một thanh vào học bàn chị ấy là được

- Nhưng nhờ cô ấy không nhận thì sao - Cậu ta có vẻ lo lắng.

- Con gái rất thích sự quan tâm bí mật đặt biệt là người trầm tính như chị ấy.

Huyền thuyên cả buổi chiều không biết cậu ta có hiểu không nữa, chúng tôi hẹn nhau cứ cuối tuần sẽ gặp nhau một lần để lên kế hoạch tác chiến.

Cũng đã một tuần trôi qua, và đúng như lời tôi dặn, cứ đều đặn ngày nào chị Nghi cũng nhận được một thanh socola đáng yêu.

Hôm nay tôi không về cùng chị nữa, lấy cớ là đi lê la với mấy đứa bạn tôi âm thầm sắp xếp kế hoạch. Trưa hôm đó, lúc tan học đang đạp xe về nhà thì bỗng chị Nghi dừng lại, xuống xe xem xét gì đó với nét mặt lo âu thì:

- Ái Nghi xe bạn sao thế? - Quốc xuất hiện thật đúng lúc.

- Có ai đó đã xì lốp xe tôi, đúng là đồ dở hơi - Chị ấy không hề biết đứa dở hơi đó là cô em gái đáng yêu của mình.

Quốc liền theo kế hoạch mà làm: - Để mình giúp cậu mang xe đi bơm, cậu cứ lấy xe mình về đi.

- Không cần, tự tôi đem sửa được rồi - Vẻ mặt nghi ngờ của chị làm Quốc hơi hoảng.

- Không được trưa nắng cậu dắt bộ không được đâu, để mình - Quốc giành lấy xe từ tay chị Nghi, chị buộc phải đạp xe hăn về.

Kế hoạch B thành công, ngày hôm sau sáng sớm hăn đã qua nhà tôi từ rất sớm lặn lấy cớ trả xe để đi học cùng chị tôi, suốt quãng đường chị Nghi ko hề nói lời nào để mặt hăn đạp theo sau, nhưng thi thoảng tôi lại thấy chị cười...

Chủ nhật kế tiếp tôi và Quốc không hẹn nhau ở quán trà sữa nữa mà chúng tôi cùng nhau đi ra phố để lựa quà vào ngày sinh nhật chị Nghi. Đang mãi mê chọn lựa những thứ đồ lấp lánh thì nhỏ Loan bạn thân của tôi ở đâu xuất hiện hét lên:

- Bắt quả tang hai người đang hẹn hò nha, vậy mà giấu!

Tôi vội giải thích: - Không phải đâu, chúng tôi đi mua ... cho ...Nghị.....

Nhưng có lẽ tôi càng cố giải thích thì càng không ổn.

- Chúng tôi chỉ đang tìm hiểu mong bạn giữ bí mật giúp, Quốc bình thân đáp.

Nhỏ Loan nháy mắt đầy nham hiểm: - Biết rồi, tôi biến đây, tạm biệt.

- Tại sao cậu lại nói thế - Mặt tôi đỏ bừng.

Cậu ta nhét tay vào túi quần tiếp tục nhìn ngấm những món quà nhỏ: “Chỉ là nói đùa để cậu ấy không dò hỏi thôi mà, đừng nói cậu cho là... thật nhá.”

Tôi đâm vào vai cậu ta liên tiếp: - Cậu đừng có tưởng bở, đồ cà chớn.

Cậu ta phóng như bay ra sau tôi le lưỡi cười nhạo. Chúng tôi đuổi nhau qua hết gian hàng này đến gian hàng nọ, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng lưu niệm. Cả hai nhìn chăm chăm vào con búp bê có mái tóc đen xõa dài giống hệt chị Nghi.

- Đây rồi, đúng thứ chúng ta cần - Tôi phấn khởi.

Hai đứa đẩy cửa bước vào trong, ngắm nghía hồi lâu chúng tôi quyết định mua con búp bê đó. Nó mặc chiếc váy hoa xòe trong rất đáng yêu. Ra nơi tính tiền Quốc hỏi tôi:

- Cao cậu không xõa tóc như Nghi trong sẽ dễ thương lắm.

Tôi bỗng cảm thấy tức tối: - Tôi là Ái Thi không phải Ái Nghi, rồi bỏ mặt cậu ta như đờ ra đó.

Quốc đuổi theo tôi suốt cả đoạn đường năn nỉ: - Tôi không có ý xấu chỉ buột miệng nói vậy cậu đừng giận...

- Tôi không hơi đâu giận mấy người, từ nhỏ tôi đã phải buộc tóc để khỏi nhầm lẫn với chị Nghi, giờ đã thành thói quen rồi.

Không hiểu tại sao khi thấy cậu ấy so sánh chị Nghi với mình tôi lại cảm thấy tức tối như vậy, trong lòng trỗi lên một cảm giác ganh tỵ vô cùng. Suy nghĩ

lại thì tôi thấy có lí do gì giận Quốc đâu chứ, tôi đành ra vẽ trêu chọc nói: này cậu tưởng tôi giận à, không ngờ cậu dễ dụ vậy... haha

- Cậu thật là...

Rồi hai đứa vừa đi vừa bàn kế hoạch tác chiến tiếp theo, mãi đến tận nhà tôi, cậu ta vẫn còn nhút nhát nhưng có lẽ đã khá hơn trước nhiều.

Cuối cùng thì cũng đến cái ngày mà Quốc trông chờ: sinh nhật chị Nghi.

Tiết hóa của cô Vân - người nổi tiếng khó tính - tôi không dám nói chuyện với chị Nghi mặc dù ngồi ngay sau chị, bèn chuyển cho chị một mẫu giấy ghi: “ra chơi xuống canteen nha, em có chuyện cần nói....”

Vào giờ ra chơi tôi với Quốc chờ chị ở canteen, thấy Quốc căng thẳng cầm con búp bê được gói cẩn thận, tôi chợt thầm ước giá như mình là chị Nghi thì tốt biết mấy...

Chợt dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang:

- Này hèn chị có việc gì? - Giọng chị thánh thót nhưng nghe có vẻ hơi đáng sợ. Tôi vội trả lời:

- Chắc chị còn nhớ , đây là Quốc người hôm trước...cậu ấy có việc cần nói với chị... - Nói đoạn tôi ba chân bốn cẳng chạy về lớp, để mặc Quốc tự xử.

Không biết cu cậu làm ăn ra sao, ngay khi tan học tôi đã chờ sẵn, để moi thông tin: - Hey, chị ấy có nhận quà không, đồng ý chưa?

Quốc then thùng cúi đầu: - Ừm, nhờ ơn cậu Nghi đồng ý đi xem phim với tớ rồi, còn nói là con búp bê trông cũng hơi dễ thương...

- Oh bà chị này cũng thật dễ thương thì dễ thương sao lại hơi nữa, dù sao cũng chúc mừng cậu, cố lên. - Tuy nói vậy nhưng tôi lại cảm giác mình rất buồn, dường như có ai đó đã cướp mất của mình thứ mà mình vô cùng quý trọng.

Đúng 7h thì có tiếng chuông cửa, tôi chạy ra, một người thanh niên rất bảnh mặc chiếc áo thun ngắn tay màu đỏ xậm cùng với quần jean màu xám

tro trong rất ngẫu, còn cả đôi giày kappa nâu nữa chứ ...đang vẫy tay chào tôi, trong rạng rỡ vô cùng:

- Chào cậu Ái Thi!

- Wow, Quốc trông cậu rất nam tính, đúng kiểu người mà chị Nghi thích đó! - Quả thật vào một giây trước tôi như bị cậu ta hút hồn, không còn nhớ gì nữa - Cậu chờ tí, chị Nghi xấp ra rồi. tôi vội vào nhà để tránh chạm phải ánh mắt mê hồn của cậu ta...

Từ cửa sổ phòng nhìn xuống, hai bóng dáng một nam, một nữ sánh vai nhau bước đi...có lẽ họ đang rất hạnh phúc...haiz...Tôi thở dài nằm lăn ra giường rồi thiếp đi lúc nào không nhớ.

Được một lúc lâu, tôi nghe loáng thoáng hình như tiếng chị Nghi, rồi bước chân nhỏ dần, chắc chị đã lên gác.

Là la la....la lá la.. la là... “Alo, Thi nghe ạ”, tôi bật dậy trả lời điện thoại.

- Anh đây, anh đang trước cửa nhà, em ra gặp anh một lúc.

- Xin lỗi, tôi không muốn gặp anh, xin anh về cho - Tôi gắt gỏng.

- Em không ra anh sẽ không về - đầu giây bên kia vang lên giọng nói vừa van xin vừa kiên định.

Tôi cúp máy bước ra cổng:

- Sao anh lại tìm tôi, ngày trước là anh ra đi trước mà!

- Anh xin lỗi, nhưng từ ngày đó anh đã không ngừng nhớ em, anh đã tự dằn vặt chính bản thân mình, tại sao lại rời bỏ em...hừm... nhưng thôi hôm nay là sinh nhật em, anh có quà tặng em, chúng ta làm lại từ đầu được không em - anh ta nói với vẻ mặt thật đáng thương như một đứa trẻ mắt phải sai lầm vô cùng to lớn, chìa về phía tôi một lọ thủy tinh chứa đầy những ngôi sao giấy lấp lánh. - đây là những ngôi sao do chính tay anh làm...

- Hừm, từ bao giờ anh lại có hứng thú làm quà tặng người khác thế, trước đây anh đâu có quan tâm đến sinh nhật tôi - giọng tôi như quát lên - anh cầm về

đi tôi không cần.

Mắt anh ta như đại đi: - Xin em đừng như vậy, anh biết em còn thích anh mà, cho anh một cơ hội nữa thôi..

- Này anh kia, anh là ai, Ái Thi đã không muốn nói chuyện với anh nữa, mong anh tôn trọng bạn ấy!

- Quốc sao cậu lại đến đây? - Tôi mở to mắt nhìn về phía Quốc.

- Cậu là ai đừng xen vào chuyện của chúng tôi - Lâm có vẻ bức bối.

- Tôi là bạn của cô ấy, anh không nghe cô ấy nói anh về đi àh - Quốc cố đuổi anh ta đi.

- Này cậu muốn ăn đấm àh, biến đi nhóc!

- Anh mới là người nên đi Lâm àh, cậu ấy là bạn tôi, anh đừng thô lỗ như vậy.

Lâm quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt đau khổ mà trước đây chưa bao giờ tôi thấy. Tôi biết giờ đây anh cảm thấy đau đớn lắm Nhưng tôi không thể nào bỏ qua những đau khổ mà anh ta đã mang lại cho tôi. Anh lặng lẽ đặt lọ sao xuống cạnh tôi, rồi vội quay lưng đi như có giấu sự buồn bã trên khuôn mặt mình. Bóng anh đã khuất xa nhưng sao tôi không thể rời mắt khỏi bóng dáng ấy, dáng người cao lớn, cái bóng dáng mà tôi từng khao khát dựa dẫm vào.

- Người đó là ai vậy, sao cậu có vẻ không vui thế? - Quốc hỏi tôi

- Ừm, là bạn trai cũ, mà giờ này sao cậu đến đây? - Tôi cố lảng sang việc khác.

- Mình quay lại vì muốn... tặng quà sinh nhật cho một người - Quốc trả lời ấp úng. Tôi ngạc nhiên: - Trời chẳng lẽ cậu quên đưa quà cho chị Nghi hả? Sao ngốc vậy?

- Không... là tặng cho cậu đó, không phải hôm nay cũng là sinh nhật cậu sao? Cậu nghĩ tôi tệ thế à, ngay cả người bạn tốt mà cũng không có quà sao?

- cậu ta đặt lên đầu tôi một cái hộp gì đó to to, bọc giấy gói đủ màu đẹp lắm.

- Cám ơn cậu, tôi vui lắm...

- Haha coi cậu cảm động kìa, thôi tôi về đây, cậu vào nhà đi.

Chờ cho Quốc đi khuất, tôi nhặt lọ sao của Lâm lên, tôi không sao ngăn được những giọt nước mắt cứ rơi ra, chảy dài trên hai gò má. Sao anh ấy lại tàn nhẫn như vậy, làm tôi đau một lần chưa đủ sao, giờ còn quay về làm gì kia chứ.

Giờ đã là 23 giờ hơn, tôi vẫn không sao ngủ được một bên là con gấu bông rất kute mà Quốc tặng, còn một bên là lọ sao, với những ngôi sao nhỏ lấp lánh về, tôi nghĩ chắc Lâm phải khổ sở lắm để xếp chúng. Ngắm nhìn những ngôi sao kia, hình ảnh của hai năm về trước lại hiện về trong tôi...

- Anh Lâm chờ em với, sao anh đi nhanh thế?

- Này cô bé, sao em cứ đi theo anh thế, về mà học bài đi nhé, anh không có thì giờ cho em đâu - Lâm quay lại nhìn tôi nói

- Không em không về, chừng nào anh chịu trả lời câu hỏi của em thì em mới về - Tôi quả quyết

- Nhóc con, mới tí tuổi mà định của anh à, không có cửa đâu nhé - Anh để lộ nụ cười nham hiểm vô cùng, rồi quay lưng bước đi.

- EM....EM ...THÍCHANH...LẮM....LẮM...

Anh ta như không nghe thấy gì bỏ đi mất dạng, để mặt tôi đứng đó với sự thất vọng tràn trề.

Lần đầu tiên tôi gặp anh là vào một ngày tồi tệ, hôm đó do có hẹn với mấy đứa bạn nên tôi bảo chị Nghi về trước. Sau khi đã đánh chén no nê với mấy chiến hữu, tôi một mình tiếp tục lội bộ về nhà...này nhỏ kia, thấy tụi chị đứng đây sao không chào hả?một cái giọng khan đặc của một trong những đứa con gái đang đứng tùm lại trước mặt tôi vang lên:

- Xin lỗi, nhưng tránh đường dùm tôi phải về - Tôi cố giữ bình tĩnh

Bỗng nhiên bọn họ vòng lấy tôi, mặt người nào cũng hung hăng trông rất

đáng sợ, rõ ràng là muốn kiếm chuyện. Tôi lùi ra sau định bỏ chạy, bất ngờ một cánh tay hất tôi lăn xuống đất, rồi nhanh như chớp giật lấy cặp tôi. Biết không còn cách nào giành lại tôi đành ngồi yên chờ chết. Cả bọn sau khi đã thu được chiến lợi phẩm còn ném cho tôi một tràn cười nham nhở.

- Này bọn kia, tránh đường ra mau - một thanh niên cao lớn, tóc chảy dựng, hơi hoe vàng trông rất bụi, tiến lại gần, cất giọng

- Mà y là thằng nào mà dám láo xược, tên con gái lúc nãy giật cặp tôi lớn tiếng(hình như là tên cầm đầu)

- Không biết tao là ai à - anh ta nở một nụ cười cô cùng hiểm độc, khiến tên cầm đầu hơi sợ. Một trong những đồng bọn tiến lại nói nhỏ gì đó vào tay cô ta, sắc mặt sầm xuống ra lệnh cho đồng bọn rút đi

- Khoan đã, còn cái kia - chàng thanh niên ra dấu

- Hừ..., cô ta quay lại ném cặp về phí tôi, rồi bỏ đi

Tôi đang ngồi phetch dưới đất, ngược mắt nhìn anh ta, chưa kịp nói tiếng cảm ơn thì..

- Biến lẹ đi cô nhóc, xem như hôm nay cô gặp may

- Cảm ơn anh - vừa nói tôi vừa ôm cặp đứng dậy chạy một mạch về nhà.

Từ hôm đó không hiểu tại sao mỗi khi ra về tôi luôn đứng nén lại chỉ để nhìn ân nhân của mình mỗi ngày đi ngang qua. Và tôi cứ như thế lặng lẽ đi theo anh mặt dù chưa bao giờ tôi tìm thấy mình trong mắt anh cả...

Ngày hôm đó sau khi bị từ chối cả ngàn lần tôi vẫn không bỏ cuộc, vẫn kiếm tìm anh...Và tôi đã thấy anh ở một góc trong công viên, sao vậy sao trông anh buồn thế kia, đâu rồi cái vẻ uy nghi lắm liệt thường ngày.

- Anh sao vậy, vẫn ổn chứ?

- Cô cú đi, không cần quan tâm, chỉ toàn giả dối thôi - anh ta gắt lên, sự căm phẫn cực độ

- Em không đi đâu hết, cho dù anh có hết lần này đến lần khác xua đuổi đi chẳng nữa..hức..- tôi nghẹn ngào.

- Hừm, cô nói thích tôi ư...vậy cô lại gần đây đi - giờ tôi mới nhận ra mình đang đứng cách anh cả thước

- Ngồi xuống đây...

Tôi làm theo lời anh ta như một đứa trẻ con nghe lời người lớn, đột nhiên anh ta ôm chầm lấy tôi, “hãy ở cạnh tôi đừng bao giờ rời bỏ tôi, tôi xin em.” Chợt tim tôi đau nhói ... dù bản thân biết rõ người anh ta cần không phải mình nhưng vẫn đắm chìm vào vòng tay ấy...

Từ hôm ấy, tôi luôn kề cận anh ấy mọi lúc anh ấy cần, vẫn tưởng tháng ngày tươi đẹp ấy sẽ mãi mãi không tan biến. Tôi đâu ngờ rằng mình chỉ là món đồ chơi trong tay anh.

Hơn 9h, điện thoại báo có tin nhắn mới:

Tối mai anh qua đón em lúc 7h nha, đến một nơi với anh.

Không biết có chuyện gì mà anh hẹn tôi nữa, vẫn tưởng anh đã thay đổi sẽ có một khởi đầu tốt đẹp, thế nhưng mọi chuyện lại không như tôi nghĩ.

Đúng 7h Lâm đã có mặt trước cổng nhà tôi, hôm nay anh rất tươi tắn với chiếc áo sơmi màu đen nhưng vẫn rất cool. Tôi ngồi sau xe suốt 45 phút, anh không nói lời nào, ngẫm hiểu ý anh nên tôi cũng không mở lời. Cuối cùng thì cũng đến nơi, anh dừng xe trước một căn nhà rộng lớn như một căn biệt thự, xung quanh căn nhà là cả một sân vườn rộng lớn, ở đây đang tổ chức một buổi tiệc lớn với rất nhiều người thăm gia, với những bữa tiệc thịnh soạn, mọi người cười nói rôm rả. Lâm dẫn tôi vào trong vẫn không nói lời nào. Dường như anh quen tất cả mọi người ở đây, đi tới đâu cũng có người chào hỏi, tôi chợt nhận ra hình như mình thật lạc lõng giữa cái chốn phồn hoa này. Đi một đoạn nữa anh dẫn tôi chen vào một đám đông, ở đây phát ra một tiếng nhạc du dương như dòng suối vô cùng thánh thót, ở đó mọi người đang quay quanh lắng nghe một cô gái đẹp như thiên thần, với mái tóc mượt mà, đen nhánh, nụ cười thật quyến rũ, và dường như từng nốt nhạc là một sinh mạng của cô vậy...

Kết thúc bản nhạc bằng một tràn vỗ tay, Lâm nắm tay tôi đứng đối diện cô gái nói: “Dương đây là bạn gái mới của anh. Em sẽ phải hối hận vì đã rời bỏ anh.” nhưng ánh mắt lại nhìn đắm đắm vào cô gái ấy, ánh mắt ấy có cả sự giận dữ, cả sự yêu thương, mong nhớ nữa... Tôi cứng người chưa biết chuyện gì đang diễn ra thì Lâm bất ngờ đặt một nụ hôn lên môi tôi. Khi kịp định hình được chuyện gì đang xảy ra thì cô gái tên Dương kia đã kéo Lâm về phía mình: “Không, anh là của em, trọn đời này anh luôn là của em....”

Nét mặt vô cùng căng thẳng, rồi Dương kéo Lâm đi vào bên trong căn nhà to lớn ấy, bỏ mặc sự hiện diện dư thừa của tôi. Phải chăng anh chưa bao giờ thật sự thích tôi, chưa bao cảm nhận được tình yêu mà tôi dành cho anh, và phải chăng tôi đến bên anh là một sự sai lầm...anh quay lưng đi không hề quay đầu lại nhìn tôi, tôi như chết lặng... ước gì tôi có thể thật sự chết đi để chấm dứt cái diễn cảnh đau buồn này...

Khoan đã, anh ấy là bạn trai tôi kia mà sao có thể để mất chuyện này xảy ra được, như chợt bừng tỉnh tôi vội đuổi theo họ: “Anh Lâm, chuyện này là sao? Anh không thể làm vậy với em” - tôi như khan giọng đi giữa đám đông đang náo nhiệt.

Anh quay lại vẫn tay trong tay với cô gái kia: “Anh xin lỗi, nhưng đây mới là người anh yêu, xin lỗi vì đã lợi dụng em....”

Sao anh ấy có thể xin lỗi một cách dễ dàng như vậy chứ?

Anh đã ra đi, những tháng ngày tiếp đó chỉ còn sự buồn bã, đau thương nhưng không vì vậy mà tôi đánh mất cuộc đời của mình...cuối cùng thì tôi cũng quên được anh sau hai năm trời, vậy mà giờ đây anh xuất hiện trước mắt tôi, cầu xin tôi tha thứ, không thể nào có chuyện đó xảy ra, không bao giờ tôi có thể tha thứ cho anh được... không bao giờ...

Một ngày mới lại đến, cố gạt phẳng mọi suy nghĩ trong đầu tôi cùng chị Nghi đến trường.

- Chào hai cậu - Quốc đứng trước cổng trường chờ chúng tôi đến.

Chị Nghi hôm nay sao lại vui vẻ với Quốc thế nhỉ: “Chào cậu, chúc buổi sáng vui vẻ” rồi chị đi thẳng lên lớp, chắc có lẽ vì cuộc hẹn hôm qua chẳng.

- Ừm chào cậu, tôi mỉm cười, rồi cất bước theo chị Nghi
- Này cậu sao vậy, trông không có sức sống gì cả, cậu ốm àh
- Không, tôi không sao, tôi lên lớp đây - Tôi đáp một cách lạnh lung
- Cậu lạ quá, hay là cậu bệnh rồi - Quốc vẫn cố gắng hỏi
- Tôi đã nói là không sao mà, cậu để tôi yên được không - Tôi cúi gắt thật sự, bỏ đi một nước. Tôi thật sự không muốn nổi cẩu với cậu ta nhưng không hiểu sao lại hành động như vậy, hi vọng cậu ấy không giận...

Ngày học không hề may mắn với tôi chút nào, trong lớp tôi cứ ngẩn ngơ như người côi trên, không ít lần bị giáo viên nhắc nhở. Chị Nghi nhiều lần dò hỏi nhưng cùng không moi được điều gì chắc hơi bức đây.

Tan học, tôi một mình trong lớp loay hoay thu dọn đồ đạc, quét dọn lớp học, thường thì khi một trong hai chị em trực nhật thì người còn lại sẽ ở lại giúp nhưng có việc bận nên chị Nghi về trước rồi.

- Thi ơi, mình về cùng cậu nhé! - Quốc từ cửa lớp đi vào tỏ ý muốn đưa tôi về
- Ừm, cậu chờ mình một chút
- Thi à, cậu vì người con trai hôm qua mới buồn như vậy phải không?
- Cậu nói gì thế, không có gì đâu mà-tôi ngao ngán trả lời vừa tiếp tục công việc.
- Cậu đừng giấu tôi, tôi không muốn nhìn thấy người bạn luôn hoạt bát vui vẻ của mình trở thành thế này, tôi sẽ không tha cho ai làm tổn thương cậu đâu - Quốc giận dữ nhìn tôi

Không thể kìm nén được nữa, cái gì đó thôi thúc những giọt nước mắt trong tôi trào ra, cái cảm giác như được giải tỏa mọi khúc mắc trong lòng, cảm giác như người đứng trước mặt mình đây là một cái thùng rác có thể thoải mái trút nỗi buồn phiền. Tôi khóc nức lên, ngày một lớn, nó nằm ngoài sự kiểm soát của tôi mất rồi. Thấy tôi ngày một khóc lớn, Quốc hoảng hồn: “Này cậu sao vậy, cậu không trả lời thì thôi, tôi không hỏi nữa, nín đi, nín đi” - vừa nói cậu

vừa vỗ vỗ đầu tôi như dỗ một đứa con nít...đang nhõng nhẽo. Quốc dịu tôi ngồi xuống, lặng lẽ lắng nghe những tâm sự của tôi...cậu không nói lời nào chỉ cần nhìn vào mắt tôi và cảm nhận những gì tôi đang nói, điều đó cũng đủ làm tôi vui đi sự cô độc.

Sau khi trút hết những nỗi buồn vào cái thùng rác tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hết sục sùi, tôi chợt nhớ: “Hôm qua cậu và chị Nghi thế nào rồi, thấy chị ấy có vẻ không còn ghét cậu nữa...”

- À cậu ấy đã từ chối tôi, Nghi nói rất vui khi có người bạn như tôi, nhưng để làm bạn trai thì không được.

Tuy rằng có chút buồn nhưng không hiểu tại sao sau khi nghe cậu ấy nói tôi lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, “có lẽ những thứ không thuộc về mình thì có cố sức cũng không thể kéo nó đến với mình được” - mặc dù Quốc nói vậy nhưng tôi biết trong lòng cậu ấy rất buồn, cậu ấy không thể nào giấu đi ánh mắt thất vọng của mình được.

- Cậu biết không, tôi đã thoáng vui khi nghe những gì cậu vừa nói đó, ngốc ạ
- Tôi ném vào cậu ta cái giẻ lau, cậu ta cũng không vừa phản đòn lại bằng những viên phấn nhỏ, những tiếng cười vang lên rộn rã đã lấn áp đi sự buồn bã lúc sáng, hai đứa như trở về cái thời còn bé vô tư biết mấy, trận chiến diễn ra quyết liệt đến lúc hai đối thủ đã kiệt sức thì ôi thôi nguyên một bãi chiến trường, mặt hai đứa cũng lem luốc bẩn.

Đến tận trưa thì mọi thứ mới trở về sự ngăn nắp của nó, chúng tôi bây giờ cũng không còn sức mà đánh nhau nữa chỉ còn đủ sức để đi về nhà mà thôi.

Quốc vừa đưa tôi về đến nhà thì bất ngờ gặp Lâm đang đứng trước cổng: “Chào em, anh sẽ bắt đầu lại từ đầu với em, anh là thật lòng” - Lâm mỉm cười chờ đợi câu trả lời...

Tôi vô cùng khó xử, không biết phải làm thế nào thì: “Thì àh, tôi biết trong lòng cậu, hình bóng của anh ta còn rất sâu sắc, chỉ là cậu không dám đón nhận sự thật thôi, hãy cho anh ta một cơ hội và cũng chính là cơ hội cho bản thân cậu” - Quốc nói

- Mình không thể...

Lâm chợt ngắt lời tôi, tiến đến đặt hai tay lên vai tôi: “Anh biết mình thật tội tệ nhưng những ngày tháng sau khi rời bỏ em, anh đã không hề vui vẻ bên cạnh cô ấy, tui anh ngày càng xa cách nhau, bởi trong anh không biết từ bao giờ đã tồn tại bóng hình em, còn cô ấy... cô ấy đã quyết định chọn sự nghiệp để rời xa anh.” Nói đến đây dường như cảm xúc của Lâm đều là thật anh ấy ôm chầm lấy tôi như ôm một báu vật mà khó khăn lắm mới tìm lại được, nhìn sâu vào mắt anh ấy tôi cảm nhận được dự yêu thương ấm áp vô cùng, tôi thật sự cảm nhận được tình cảm của anh...

...Nhưng tại sao tôi lại không vui thế này, chẳng lẽ chính tôi mới là người đã thay đổi...Trong vòng tay Lâm tôi ngoái đầu nhìn theo chiếc bóng Quốc xa dần, xa dần...đừng đi mà ...tôi muốn đẩy Lâm ra để chạy đến bên Quốc nhưng sao đôi tay này, đôi chân này không tài nào thực hiện được bởi tôi biết nếu làm như vậy chỉ khiến thêm một người phải đau khổ mà thôi...

Những ngày tháng tiếp sau đó ngày nào Lâm cũng xuất hiện bên cạnh tôi, có khi đến nhà từ rất sớm để đưa tôi đến trường có khi lại chờ tôi trước cổng trường từ rất lâu để đưa tôi về. Luôn quan tâm đến tôi, chỉ cần thấy tôi hắt xì một cái là: này em bệnh rồi đấy, thuốc cảm đây mau uống đi, rất hiệu quả đấy. Tôi chỉ mới sực cân có tý là: “sao em ốm thế hả, mau ăn nhiều vào đi...” Dường như anh muốn bù đắp lại những tháng ngày xa cách nhau...nhưng giờ đây tôi lại cảm thấy mình thật sự trống vắng khi không có Quốc.

Mấy hôm nay không biết tại sao Quốc biến mất khỏi tầm mắt của tôi, đến trường cũng không gặp, nhắn tin cũng không thấy hồi âm, cậu ấy đi đâu rồi, cậu ấy cố tình tránh mặt tôi sao...

- Chị Nghi mấy hôm nay chị có thấy Quốc không, sao em tìm mãi mà chẳng gặp

- Chị không biết nữa, dạo này chị cũng ít gặp cậu ấy, lúc xuống căn tin chị có gặp nhưng cậu ấy chỉ chào hỏi rồi bỏ đi ngay, cũng hơi lạ - chị với về mặt đâm chiêu trả lời. - Mà em và Lâm quay lại với nhau rồi hả?

- Vẫn chưa, em không biết có nên cho anh ấy cơ hội không nữa, em đang rất phân vân - Và người tôi muốn gặp để tâm sự bây giờ chỉ có Quốc.

Những ngày cuối đông, là những ngày mà những đôi tình nhân yêu nhau cảm

thấy vô cùng hạnh phúc, họ hẹn nhau đến nhà thờ Đức Bà, Thảo cầm viên... để tận hưởng những ngày Noel... Và tôi cũng thế, tôi có hẹn với Lâm. Hôm nay trời thật lạnh, tôi đã mặc một chiếc áo phông tay dài mà vẫn cảm thấy hơi se lạnh. Lâm chờ tôi đi qua những dãy phố dài, tràn ngập màu sắc từ những dãy đèn đăng từ đường bên đây qua tận đường bên kia, đường phố náo nhiệt hăng lên, đâu đâu cũng phát ra những bản nhạc về *noel we wish you are merry Christmas....we wish you are merry Christmas and happy new year...* Lâm hôm nay thật nổi bật với chiếc áo phông xanh rêu. Dường như anh đã thu hút nhiều ánh nhìn của những thiếu nữ bên đường. Hôm nay có lẽ hội ở Thảo cầm viên, chúng tôi đến đó hòa vào dòng người cùng đón Noel... Lâm dắt tay tôi tham gia các trò chơi... Lâm vui lắm nhưng sao tôi thấy mình không thật lòng muốn cùng anh... Bất chợt chuông điện thoại rung lên. “Alô, Thi nghe ạ”...

- Thi hả, Quốc đây - đầu dây bên kia trả lời, giọng quen thuộc, làm tôi như run lên không phải vì cái lạnh của Sài Gòn mà là vì tôi đang hồi hộp chờ đợi điều gì

- Cậu đi đâu mất tăm thế hả? Giờ mời nhờ đến tôi sao - tôi hờn dỗi.

Đầu dây bên kia im bặt: “alô..alô, Quốc à, cậu còn đó không?”

- Mình nhớ cậu...

Giữa không gian náo nhiệt của đêm Noel, mọi người cười nói vui vẻ nhưng sao tôi lại cảm nhận được trên thế gian này chỉ có tôi và Quốc. Tại sao bây giờ cậu mới nói ra câu nói này kia chứ...

- Mình cũng nhớ cậu lắm, Quốc ơi! - những giọt nước mắt tràn ra sau bao nhiêu lâu bị tôi cố che giấu, giờ đây khi nghe được những câu nói này của cậu tôi thật sự không còn phải suy nghĩ nữa tôi thật sự đãrất thích cậu rồi.

- Ngốc ạ, mình đang chờ cậu ở nơi mà chúng ta hẹn nhau lần đầu tiên, cậu tới đây được không, mình có nhiều chuyện muốn nói với cậu lắm, được không?

- Thi ơi, qua đây em, bên này vui lắm - anh Lâm đang gọi tôi, từ xa tôi có thể nhìn thấy được nụ cười tỏa nắng của anh. Làm sao đây làm sao tôi có thể rời bỏ anh để chạy đến bên Quốc...tôi không làm được.

- Thi sao cậu không trả lời, có chuyện gì sao?

- Mình xin lỗi, mình không thể... xin lỗi cậu...

Tôi không biết mình có phải hối hận vì việc làm hôm nay không nhưng tôi không thể bỏ rơi Lâm ngay lúc này mặt đầu anh đã từng làm thế với tôi...và tôi cũng đã từng thật sự rất thích anh...

Thấy tôi thất thần lâm gọi: - Em vui không, hôm nay anh có điều đặc biệt muốn cho em xem, đi theo anh, let's go

Anh dẫn tôi đến trước một cây thông to ơ là to rất nhiều màu sắc từ những quả châu, dây đèn lấp lánh

- Chờ anh ở đây

Khoảng 5 phút sau, có một ông già noel xuất hiện trước mắt tôi, với hàng râu trắng muốt che hết khuôn mặt, lại còn đeo kính râm nữa chứ, lần đầu tiên tôi thấy ông già noel ngộ nghĩnh như vậy

- Merry christmas!!! Này cô gái, sao cô đứng đây có một mình thế

- Tôi đang chờ bạn

Ông ấy hỏi thêm: - Oh, chắc là bạn trai rồi, chắc cô hạnh phúc lắm, cô có vui không?

Tôi cúi đầu nhìn xuống đất: - Tôi cũng không rõ, rõ ràng là anh ấy rất tốt nhưng tại sao trong đầu tôi chỉ có hình bóng của người khác...tôi không thể kiểm soát chính bản thân mình nữa, ông nói tôi phải làm sao đây...hức..., những giọt nước mắt lại rơi

Ông già đưa tay lau đi những giọt nước mắt, dường như ông cũng đau khổ không kém gì tôi, nhờ chiếc kính râm mà tôi không thể nhìn thấy khuôn mặt ông, có lẽ ông cũng đang khóc. Ông cầm tay tôi thật chặt: “em có biết không, anh đã cảm nhận được điều này từ lâu nhưng bản thân không muốn chấp nhận nó, vì anh không muốn mất em, anh thật ích kỉ, và chính sự ích kỉ đó đã khiến em phải đau khổ, anh xin lỗi”

- Anh Lâm...em ...em

- Em không cần nói gì hết, anh không trách em đâu, mà em thật ngốc tại sao lại không nói ra chứ...

Anh đưa tôi một hộp quà: “giáng sinh vui vẻ, hãy hạnh phúc bên người em yêu thương”

Nhìn theo bóng anh tôi chợt nhận ra anh đã thay đổi nhiều, rất dịu dàng, rất quan tâm đến người khác. Nhưng tôi không thể suy nghĩ nhiều nữa việc quan trọng tôi phải làm bây giờ là chạy thật nhanh đến bên Quốc người mà tôi yêu thương.

Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...Quốc làm sao thế, sao lại không nghe điện thoại, tại sao? Có chuyện gì xảy ra với Quốc. Tôi chạy nhanh tới mức không thể kịp nhìn thấy những gì xung quanh mình. Nơi hẹn đầu tiên là quán trà sữa cách xa trường sao, chắc là vậy rồi, tôi lập tức bắt xe bus đến đó. Bước vào trong là không gian vô cùng ấm cúng với tiếng nhạc sập sình, những cặp tình nhân đang cùng nhau tận hưởng niềm hạnh phúc...tôi chạy tìm Quốc khắp nơi, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về tôi, nhưng tôi không quan tâm...tôi phải tìm Quốc. Quốc ơi cậu ở đâu?

Bây giờ đã là 10 giờ hơn, tôi lê những bước chân nặng trĩu trên đường, không suy nghĩ được gì, tôi đã đến trễ, có lẽ Quốc đã chờ rất lâu...phải làm sao đây....hu hu hu...tôi khóc òa lên

- Wow, con búp bê đẹp quá

Đó chẳng phải con búp bê lần trước chúng tôi cùng nhau chọn cho chị Nghi sao. Tôi bừng tỉnh, đứng rồi lần đầu tiên không phải ở quán trà sữa mà là ở nơi cậu ấy nói:chúng tôi chỉ đang tìm hiểu mong bạn giữ bí mật giúp...chính là ở đó, tại sao bây giờ tôi mới nhớ kia chứ. Ba chân bốn cẳng chạy đến đó thật nhanh với hi vọng Quốc vẫn chưa rời khỏi

Mọi người vẫn còn rất náo nhiệt, chen chúc nhau trên khu phố vì ở đây bày bán rất nhiều mặt hàng, đặc biệt là dịp Noel. Tôi hòa vào dòng người để tìm Quốc, sao mãi mà vẫn chưa thấy, hay cậu ấy về rồi, không thể nào, Cậu ấy nhất định sẽ chờ tôi mà. Đi mãi tôi cũng đến trước cửa tiệm bán con búp bê

tóc dài, mọi vật vẫn không thay đổi mà sao người đã không còn ở đó. Tôi ngồi phịch xuống bậc thềm trước cửa tiệm ôm gối khóc: Quốc ơi cậu ở đâu, cậu mau ra đây cho tôi...huhu...

- Này cậu ra lệnh cho ai thế hả?

- Sao giờ cậu mới xuất hiện hả? Cậu có biết tôi đã tìm cậu như thế nào không? Suýt nữa là tôi bỏ cuộc rồi, sao cậu lại làm tôi khổ sở thế hả? Đồ xấu xa, đồ đáng ghét,đồ ...đồ thô đế..hức...hức... - Tôi chợt bừng tỉnh, cậu ấy xuất hiện trước mắt tôi nở nụ cười như không có chuyện gì, tôi thật sự tức giận nhưng trong lòng vui lẫn lộn. Bộ dạng của tôi thật thảm hại, nước mắt nước mũi tèm nhem là đều do cậu ta hại.

- Ai bảo cậu tôi thô đế

- Không thô đế sao giờ cậu mới nói cậu nhớ tôi, cậu có biết tôi xem chút đã đến bên Lâm không, đồ ngốc

- chỉ vì tôi nghĩ cậu không thích tôi, ừm giờ cậu hãy nghe cho kĩ những điều tôi sắp nói đây...

Tôi hồi hợp lắng nghe như nuốt từng chữ

- Cậu cậu... hôm nay xấu quá hà...hahaha

- Đồ xấu xa, cậu dám...cậu chết chắc rồi - tôi đánh tới tấp vào vai Quốc

Quốc đứng yên không phản kháng chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt trù mến: - Đây mới là Ái Thi mà tôi thích, luôn vui vẻ, cười nói, dù không xoa tóc nhưng vẫn rất xinh, ít nhất là trong mắt tôi...-Trông Quốc thật ngố, vừa gãi đầu vừa đưa cho tôi mảnh giấy có ghi 520 1314

- Ủa, số điện thoại mới hả?- tôi trở mắt ếch nhìn Quốc

- Trời cậu ngốc thật, cái này có nghĩa là... tôi yêu cậu mãi mãi

- Hề hề... cậu sến quá...nhưng tôi cũng vậy - tôi then thùng trả lời và tôi biết rằng Quốc cũng vậy.

Tình cảm của chúng tôi được xây dựng từ kế hoạch chinh phục chị Nghi nhưng không ngờ người bị chinh phục lại là tôi. À nhắc mới nhớ chị Nghi cuối cùng cũng bị cảm, lần này là chị Nghi tỏ tình trước mới ghê chứ, thế mới nói trên đời này không có gì là không thể bạn ạ...tất cả phụ thuộc vào bản thân mình thôi...